

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **L. O.**, zastoupena JUDr. Ing. Lukášem Prudilem, Ph.D., advokátem se sídlem Bašty 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 20. 3. 2014, č. j. 72 Ad 23/2012 – 85, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 20. 3. 2014, č. j. 72 Ad 23/2012 – 85, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 30. 4. 2012, č. j. 2012/30959-71, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Citovaným rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání žalobkyně (dále jen účastnice řízení) a potvrdil rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 1. 3. 2012, č. j. X, jímž byla odložena žádost účastnice řízení o úpravu důchodu a vysloveno, že řízení se nevede.

Stěžovatel současně s kasační stížností podal návrh, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, protože v případě zrušení napadeného rozsudku, jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí, dostane se věc do stadia nového posouzení žaloby. Krajský soud, který je vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, může rozhodnout opačně, což by mělo za následek „obživení“ zrušeného rozhodnutí stěžovatele. Důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu by již ovšem nebylo zrušení rozhodnutí vydaného v mezidobí k realizaci původního rozsudku krajského soudu. Nastala by tak situace, kdy by vedle sebe existovala dvě opačná rozhodnutí o téže věci. Jde přitom o nežádoucí výsledek, který je existujícími procesními instituty prakticky neřešitelný. V daném případě by rozhodnutí o původní žalobě ztratilo smysl, což by vedlo k naplnění pojmu „nepoměrně větší újmy“, jejíž vznik je jednou z podmínek přiznání odkladného účinku ve smyslu ust. § 73 odst. 2 s. ř. s.

Podle ust. § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ust. § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně.

Podle ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud přiznává zpravidla kasační stížnosti správního orgánu odkladný účinek v případech, kdy krajský soud zruší správní rozhodnutí z důvodu chybného posouzení hmotně právní otázky a zaváže svým právním názorem správní orgán, aby v novém řízení rozhodl odlišně od rozhodnutí zrušeného. To by totiž zákonitě vedlo k existenci dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci. Odkladný účinek na návrh správního orgánu nepřiznává kasační stížnosti zpravidla tehdy, je-li správní rozhodnutí zrušeno pouze z procesních důvodů a správnímu orgánu nic nebrání v tom, aby rozhodl ve věci stejně jako zrušeným rozhodnutím. V takovém případě je totiž hrozba existence dvou odlišných rozhodnutí v téže věci mnohem méně pravděpodobná, byť ani zde ji nelze zcela vyloučit, jelikož po odstranění procesních vad může správní orgán zjištěný skutkový stav vyhodnotit odlišně.

V dané věci zrušil krajský soud napadené správní rozhodnutí pro podstatnou vadu řízení spočívající v tom, že stěžovatel nebyl oprávněn rozhodnout o opravném prostředku účastnice řízení, protože k tomu neměl pravomoc a působnost. Podle názoru krajského soudu měla Česká správa sociálního zabezpečení podání účastnice řízení posoudit jako námitku a i přes nesprávné poučení o něm jako o námitce rozhodnout. Je tedy nepochybné, že napadený rozsudek nezavazuje stěžovatele ke konkrétnímu posouzení hmotně právních otázek, odlišnému od posouzení ve zrušeném správním rozhodnutí. Riziko vzniku situace, kdy by vedle sebe stála dvě odlišná správní rozhodnutí v téže věci, není sice možno v daném případě zcela vyloučit, nicméně lze je považovat za přijatelné. Újmu hrozící stěžovateli, resp. veřejnému zájmu, který tento správní orgán hájí, Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako nepřesahující újmu hrozící účastnici řízení, vůči níž by mělo být vykonáno rozhodnutí zrušené krajským soudem. Ke shodnému právnímu názoru již dospěl Nejvyšší správní soud v usneseních ze dne 24. 2. 2012, č. j. 9 As 6/2012 - 43 a ze dne 21. 2. 2013, č. j. 4 As 8/2013 - 19 a v dané věci neshledal důvod se od něj odchýlit.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v případě stěžovatele nejsou dány podmínky uvedené v § 73 odst. 2 s. ř. s., proto návrh na přiznání odkladného účinku zamítl.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu